Dozorčí personál honební požívá ochrany podle §u 68 tr. z. jen v obvodu, pro nějž je ustanoven, pokud jej zvláštní předpisy neopravňují, aby konal úřední úkony i mimo tento obvod. Význam omylu o oprávnění dozorčího orgánu.

Naříkaným rozsudkem odsouzen byl stěžovatel pro zločin veřejného násilí podle § 81 zák. tr. proto, že byv přistižen přísežným lesním při honbě v bývalém revíru Zd., který byl přidělen jako enkláva velkostatku L., v jehož službách E. P. jest, proti odnětí pušky násilně se vzepřel v úmyslu, aby tak služební tento výkon zmařil. Týmže rozsudkem zproštěn byl stěžovatel právoplatně současné obžaloby pro krádež zvěře, při téže příležitosti a v několika předchozích případech v témže revíru provedené resp. podniknuté. Zprošťující výrok odůvodněn byl v rozsudku úvahou, že stěžovatel měl se za oprávněna honitbu ve zmíněném revíru provozovati a nalézal se tudíž v omylu zlý úmysl vylučujícím, jakkoli byl lesním orgánem při svém přistižení upozorněn na rozsudek nejvyššího soudu správního ze dne 28. prosince 1923, jímž enkláva pravoplatně byla jako revír statku přikázána, ježto obžalovaný předložil soudu povolení A. S., jenž měl revír až do 1. února 1923 od obce najatý, dále potvrzení honebního výboru o zaplacení nájemného za honitbu pro rok 1924 a svědky prokázal, že obecní starosta řekl obžalovanému, když s hajným přede žněmi na obecním úřadě byl, že může provozovati honitbu tak dlouho, pokud žádost obce Zd. za provozování další honitby nebude vyřízena. Zmateč. stížnost vytýká rozsudku s hlediska §u 281 č. 5 a 9a) tr. ř. rozpor mezi důvody výroku odsuzujícího a zprošťujícího, jakož i nesprávné právní posouzení, protože ona úvaha, jež přiměla soud ke zproštění ve směru krádeže, vylučovala při správném právním posouzení i odsouzení pro zločin veřejného násilí. Jak vidno, není vytýkaný rozpor rázu skutkového, nýbrž rázu právního a jde proto ve skutečnosti toliko o uplatňování zmatku § 281 č. 9a) tr. ř. Po stránce té nelze však upříti stížnosti oprávnění.

Z předpisu §§ 52, 58 les. zák. ze dne 3. prosince 1852, ř. z. č. 250 a připojené přísežné formule, dále z předpisů §§ 2, 3 č. 1 a 2, 4 a 6 zák. ze dne 16. června 1872 ř. z. č. 84 o úředním postavení hlídačů ustanovených podle zemských zákonů k ochraně jednotlivých odvětví zemědělství, zejména však též z případných předpisů honeb. zák. pro Čechy, č. 49 zemského zák. z r. 1866 vyplývá totiž, že personál na ochranu honby zřizuje se pro určité okrsky honební, že tudíž, pokud zvláštní předpisy zákona jako

§ 58 les. zák., §§ 3 až 6 zák. ze 16. června 1872, ř. z. č. 84 a j. dozorčí orgán neoprávňují, aby i mimo okrsek ochraně jeho svěřený konal úřední výkony, účasten jest vlastnosti veřejné stráže jen v tomto obvodu. Podle toho a jelikož se v tomto případě nejednalo o žádnou z posléze uvedených výjimek, byla též ochrana § 68 tr. z. u přísežného lesního E. P. omezena jen na obvod honebnosti panství L., pro něž jako ochranný orgán byl ustanoven. A jestliže soud nalézací zprostil stěžovatele obžaloby pro krádež, protože se omylem měl za oprávněna honitbu ve zmíněné enklávě provozovati, což mohlo se státi jen tehda, když mylně měl za to, že enkláva nenáleží k honitbě panství L., pro niž jedině jmenovaný lesní jako ochranný orgán byl ustanoven, pak nesl se jeho omyl důsledně i k oprávněnosti lesního, aby v cizí honitbě proti němu služebně zakročoval, tedy k okolnosti, na níž závisela ochrana v § 68 tr. z., trestním zákonem poskytnutá. Ovšem pro ochranu podle § 68 a 81 tr. z. není rozhodnou materielní správnost konkretního služebního výkonu, nýbrž jen formální oprávněnost k služebnímu výkonu in abstracto. Ale také ta byla by tu jen tenkráte, kdyby zde byl některý z předpokladů, za nichž ochranný orgán může konati svou službu i mimo obvod jemu svěřený. O žádný z případů takových tu nešlo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. března 1925 Zm I 63/25.

K výkladu §u 9 tr. z.

Ustanovení §u 9 tr. z. předpokládá ovšem, že pachatelovo působení zůstalo bez výsledku, avšak nerozeznává, z jaké příčiny k výsledku nedošlo. Vyžaduje se sice, aby vývoj událostí nevyvrcholil v protiprávní výsledek, k němuž pachatelova vůle směřovala a který se snažil uskutečniti prostředky vzbuzení zlého úmyslu sváděné osoby a činností svedené osoby, tímto úmyslem řízené, ale jest lhostejno, zda byl vývoj událostí přerušen už v mysli sváděné osoby tím, že svodům odolala, nebo později tím, že tato osoba od zlého úmyslu v ní vyvolaného dodatečně opět ustoupila, nebo že jednání následkem svodů podniknuté minulo se z té či oné příčiny výsledkem. Proto nezáleží na tom, že F. L. neměl nikdy úmyslu, aby, jak ho stěžovatelka sváděla, vyhledal padělatele peněz a vyjednával (dorozuměl se) s nimi za účelem opatření padělků. Rozhodným jest a stačí, že stěžovatelka působila v tomto protiprávním směru na vůli L. Je-li pro trestnost takového působení bez významu skutečnost, že se mu nepřizpůsobila ani vůle sváděné osoby, jsou lhostejný-